

з моменту створення окремого суб'єкта господарювання, протягом усього періоду його функціонування.

Проведення дослідження елементів оптимізації податкового навантаження як складової частини економічної безпеки організацій вимагає точної ідентифікації загрозливих факторів і правильного вибору вимірників ступеню їх прояву, а дослідження безпеки в напрямку використання ресурсного потенціалу, втрати або набуття фінансової незалежності ринкової позиції, розвитку соціальної діяльності дозволить провести комплексну оцінку факторів та загроз безпеці окремого сектору економіки.

Список використаних джерел:

1. Васильців Т. Г. Фінансово-економічна безпека підприємств України: стратегія та механізми забезпечення: моногр. / за ред. Т. Г. Васильціва. – Львів: Ліга-Прес, 2016. – 388 с.
2. Ортинський В. Л. Економічна безпека підприємств, організацій та установ: навч. посіб. / В. Л. Ортинський, І. С. Керницький, З. Б. Живко та ін. – К. : Правова єдність, 2014. – 544 с.
3. Щодо схем мінімізації сплати податків очима МФУ: Лист Міністерства фінансів України від 25.04.2008 р. № 31-20010-3-8/3337 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/ru/v3337201-08>.

Д. е. н. Гринько Т. В., Кузьменко О. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ
В ЗАКЛАДАХ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я**

За сучасних умов зростає роль соціальної сфери у розвитку суспільства, при цьому охорона здоров'я та освіта є найбільш важливими галузями, які приймають участь в забезпеченні формування трудового потенціалу держави. Відсутність единого підходу до тлумачення сутності поняття «соціальна відповідальність» відносно до закладів охорони здоров'я та її складових є сучасною проблемою, яка перешкоджає ефективному втіленню принципів соціальної відповідальності у практику функціонування закладів охорони здоров'я та перешкоджає розвитку всієї галузі в цілому.

Вагомим внеском у розвиток наукових досліджень щодо розвитку концепції соціальної відповіданості є праці О. О. Охріменко та Т. В. Іванової, які визначають соціальну відповіданість, як соціальне явище, яке являє собою добровільне та свідоме виконання, використання та дотримання суб'єктами суспільних відносин соціальних норм, а у випадку їхнього порушення необхідності застосування до порушника заходів впливу, передбачених цими нормами [3].

О. М. Полякова розглядала соціальну відповіданість, як зовнішню негативну реакцію суспільства на нормопорушеючі дії суб'єкта та як легітимну соціальну відповідь на неприпустиму поведінку через реалізацію принципу покарання [4].

Більш широке значення соціальної відповіданості надає І.Г. Савченко, трактуючи її як форму регуляції соціальної поведінки і означає сумлінне, відповідане ставлення людини, посадової особи, органу державної влади до своєї діяльності [5].

У загальному вигляді соціальна відповіданість закладів – це сукупність соціальних зобов'язань, що мають добровільний характер та визнаються суспільством і які бере на себе адміністрація закладу з метою задоволення соціальних інтересів як персоналу так і суспільства в цілому.

Концепція соціальної відповіданості спрямована, перш за все, на формування іміджу відповіданого закладу охорони здоров'я, який дозволить зміцнити свою репутацію у пацієнтів, що набуває значної актуальності саме у період реформування системи охорони здоров'я. Соціальна робота в системі охорони здоров'я спрямована на забезпечення збереження та розвитку працевздатності, соціальної активності людей та сприяння здоровому способу життя громадян.

Якщо схематично розглядати систему соціальної відповіданості, то в ній зв'язки та залежності створюють структуру суспільства за вертикалью (суспільство – особистість) і за горизонталлю (екологія, економіка, політика, право, мораль, естетика, релігія).

Керівництво лікувальних закладів в управлінні лікувальними закладами зобов'язані приймати такі рішення та захоти, які будуть спрямовані не лише на задоволення їх власних інтересів, а також скеровані на захист та примноження суспільного багатства [1]. Крім того, серед основних напрямів реалізації стратегії реформування системи надання медико-соціальних послуг визначена необхідність модернізації наявної інфраструктури та створення конкурентного ринку зазначених послуг шляхом впровадження механізму стимулювання суб'єктів, що надають медико-соціальні послуги, до постійного підвищення рівня їх якості.

Реформування системи надання медико-соціальних послуг має базуватись на наступних принципах: орієнтованість на задоволення потреб споживачів медико-соціальних послуг; адресність їх надання; надання медико-соціальних послуг з урахуванням визначених потреб; створення для суб'єктів, що надають медико-соціальні послуги, рівних умов на ринку таких послуг; якість та ефективність надання медико-соціальних послуг. Зміст соціальної відповідальності полягає у збалансуванні медико-соціальних потреб споживачів, соціальних зобов'язань органів державної та місцевої влади, а також результативності функціонування закладів охорони здоров'я [2].

Одним з першочергових завдань, які наразі стоять перед більшістю суб'єктів господарювання, що знаходяться у державній формі власності, є забезпечення їх ефективного та безперебійного функціонування, але здійснити реалізацію цього завдання з кожним днем стає все важче, так як більшість медичних закладів державної форми власності, на фоні обмеженості бюджетного фінансування, мають понаднормативний знос основних засобів, морально застаріле та енергоємне обладнання.

Концепція соціальної відповідальності базується на необхідності забезпечення сталого розвитку, досягнення балансу між державою, закладами охорони здоров'я та інтересами суспільства.

Найбільш прості елементи соціальної відповідальності, що пов'язані з своєчасною оплатою праці, відрахуванням податків закладів охорони здоров'я

проводяться стовідсотково. Більш високий рівень відповідальності передбачає діяльність, яка має бути спрямована на підвищення кваліфікації співробітників, будівництво житла, розвиток соціальної сфери, але з урахуванням того, що заклади охорони здоров'я є бюджетною установою та при наявному фінансуванні виконання всіх показників просто не можливе.

До головних аргументів, які б стимулювали розвиток соціальної відповідальності в управлінні закладами охорони здоров'я, можна віднести наступні: соціальна зацікавленість всіх верст населення в діяльності закладу; сучасні особливості розвитку економіки; необхідність поєднання економічних та соціальних методів управління закладом; зростання вагомості людського чинника та нематеріальних цінностей над матеріально-речовими.

Процес формування концепції соціальної відповідальності вітчизняних лікувальних закладів відбувається за рахунок формування національної моделі соціальної відповідальності, яка поєднує загальносвітові тенденції розвитку в розвинених країнах, що мають позитивний досвід соціальної відповідальності закладів, а також особливостей трансформаційного процесу вітчизняної соціально-економічної системи.

Зовнішнє та внутрішнє середовища диктують зміни на рівні держави, в результаті чого формується та впроваджується стратегія розвитку соціальної відповідальності в галузі охорони здоров'я та безпосередньо у закладах системи охорони здоров'я. Заклади охорони здоров'я розробляють стратегію розвитку соціальної відповідальності відповідно до свого спектру надання медичних послуг за напрямками правової, не правової та економічної відповідальності, які щільно пов'язані між собою. Найбільш різноманітною є не правова відповідальність. До її складових відносяться: дотримання моральних та етичних норм, збереження медичної таємниці, дотримання етики та деонтології, складання колективних договорів; охорона праці та навколишнього середовища. Сукупність виконання задач щодо розвитку та покращення соціальної відповідальності за зазначеними напрямками дозволить дійсно досягти належного рівня у взаємовідносинах між закладом охорони здоров'я та держави, закладом

охорони здоров'я та робітниками, закладом охорони здоров'я та користувачами медичних послуг – пацієнтами.

Підсумовуючи можна зазначити, що для підвищення ефективності та посилення соціальної відповідальності в управлінні закладом охорони здоров'я не завжди необхідні великі кадрові та матеріальні ресурси. Треба просто мати бажання бути відповідальними перед людиною, перед суспільством, перед державою, та найголовніше, перед самим собою.

Список використаних джерел:

1. Гринько Т. В. Організаційно-економічний механізм у системі управління господарською діяльністю закладів охорони здоров'я. / Т. В. Гринько, В. А. Шевченко // Економіка та підприємництво: зб. наук. праць. – К., 2016. – №36–37. – С. 96–110.
2. Лехан В. Системы здравоохранения в переходном периоде. Украина : Справочник / Валерия Лехан, Владимир Рудой, Эллен Нолт ; Европейская обсерватория по системам и политике здравоохранения. – К. : Европейс. регион.бюро ВОЗ, 2004. – 144 с.
3. Охріменко О. О. Соціальна відповідальність: навч. посіб. / О. О. Охріменко, Т. В. Іванова. – К.: Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут», 2015. – 180 с.
4. Полякова О. М. Корпоративна соціальна відповідальність в Україні / О. М. Полякова // Вісник економіки транспорту і промисловості. – 2013. – Вип. 44. – С. 279–283.
5. Савченко І. Г. Соціальна відповідальність органів державної влади в умовах розбудови соціальної держави: дис. канд. наук з держ. упр.: 25.00.01 / Національна академія держ. управління при Президентові України. Харківський регіональний ін-т держ. управління. – Х., 2007. – 202 с.

Калашнікова Ю. М.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**ЕКОНОМІЧНА БЕЗПЕКА СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ
В СУЧASNIX УМОВАХ**

Економічна безпека є основною частиною національної безпеки підприємств, що відображається на розвитку країни. Підприємство – це самостійний суб'єкт господарювання, що створений органом державної влади або органом місцевого самоврядування, або іншими суб'єктами для задоволення особистих та суспільних потреб.